

УСТАВНИ СУД

Немањина 26

11000 Београд

Доставља се:

Врховни суд Р. Србије

Народна скупштина Р. Србије

Господин Борис ТАДИЋ, Председник Р. Србије и финални кандидат за Председника у текућем мандату

Влада Р. Србије

Господин Томислав НИКОЛИЋ, финални кандидат за Председника у текућем мандату

Републичка изборна комисија (ако прихвати да прими допис јер се он упућује Уставном суду)

Средства јавног информисања

Потписници документа у Додатку 6

Предмет: *Уставна жалба на Решења Врховног суда бр. Уж. 15/08 од 05. 02. 2008. год.
(Додатак 1)*

На основу Устава Р. Србије (Члан 56, 1. став Члана 166, Члан 155, 2. став Члана 168, и Члан 170), Резолуције Народне скупштине, а у складу с писмом број Уж 192/08 од 30. 07. 2008. год. секретара Уставног суда госпође Снежане Накоске Антић подноси се следећа

УСТАВНА ЖАЛБА

на Решење Врховног суда бр. Уж. 15/08 од 05. 02. 2008. год. (Додатак 1).

ОБРАЗЛОЖЕЊЕ

I. Обраћања Републичкој изборној комисији и Врховном суду пре обраћања Уставном суду 06. 02. 2008. године.

Врховни суд је одбацио (бр. Уж. 15/08 од 05. 02. 2008. год.: Додатак 1) Жалбу од 04.02.2008. год. (Додатак 2) на

став и одлуку Републичке изборне комисије:

- да не одговори писмено на поднети јој приговор у виду Захтева (Додатак 3), већ да га одбаци само својим јавним ставом, а не спомињући га,

и

- да спроводи неуставни процес избора председника Републике упркос и ранијем обавештењу о томе (Додатак 4),

и на став државних органа

- да се признају текући избори за Председника Р. Србије,

- да се текући избори за Председника Р. Србије не стављају ван снаге

и

- да се не распишу, организују и спроведу нови избори за Председника Р. Србије у складу с Уставом, Резолуцијом 1244 и Резолуцијом Народне скупштине.

У свом образложењу (Додатак 1) Врховни суд прихвата објашњење Републичке изборне комисије "да није узимала у разматрање поднесак од 01.2.2008 и допуну поднеска од 02.2.2008. године" и то "с обзиром да нема карактер приговора, јер се не односи на повреду изборног права нити на неправилности у поступку спровођења избора за председника Републике Србије, већ на њихову уставност и усклађеност са међународно-правним актима".

Крај последњег цитата показује да Врховни суд није разматрао жалбу са становишта Устава и Резолуције Народне скупштине.

Допис од 01.02.2008. год. заједно с дописом од 02.02.2008. год. (у коме су достављени заборављени додаци) Републичкој изборној комисије (Додатак 3), који је поднет у облику Захтева, садржи и суштински карактер приговора. То доказују и сам Захтев и његово Кратко образложење. Документ у себи садржи приговор, указивање на обавезу поштовања Устава и Резолуције Народне скупштине и спровођења њихових одредби, и решење настале ситуације засновано у потпуности на Уставу и Резолуцији Народне скупштине.

Врховни суд је прихватио став Републичке изборне комисије потпуно занемарујући чињеницу да је цео процес организовања и спровођења избора за председника Републике противууставан (супротан Преамбули, Члану 8, и Председничкој заклетви – 4. ставу Члана 114) и супротан Резолуцији народне скупштине од 26. децембра 2007. године, у којој јасно пише:

Одбрана Косова и Метохије као интегралног дела Републике Србије представља приоритет државних институција и свих јавних чинилаца у држави, све док не буде усвојено компромисно решење овог питања на основу Резолуције СБ УН 1244.

Обавезује се Влада Републике Србије да што ефикасније примењује уставне надлежности Републике Србије на Косову и Метохији, као и да појача деловање државних институција у остваривању тих надлежности.

Народна скупштина Републике Србије тражи од државних органа Републике Србије да употребе сва правна средства пред одговарајућим међународним и националним судовима ради заштите суверенитета и територијалног интегритета државе Србије.

Врховни суд се позива на законе при чему потпуно занемарује противуставност процеса организовања и спровођења избора за председника Републике и његову супротност Резолуцији народне скупштине од 26. децембра 2007. године, што проистиче из следећих чињеница:

1. Председник Народне скупштине је једини овлашћен да распише изборе за председника Републике, те тиме и да одређује њихове датуме (Устав, Члан 114). Зато је два пута (први пут с једним потписом: Додатак 5, други пут с око двадесет потписа: Додатак 6) упућиван Предлог Председнику Народне скупштине да одложи одржавање председничких избора док Р. Србија не поднесе захтев УН да јој се омогући да организује и спроведе безбедно слободне председничке изборе на целој територији Косова и Метохије равноправно за све своје држављане.
2. О томе су били обавештени оба пута председник Републике, председник Владе и председнички кандидати који су до тада били евидентирани (Додатак 5 и Додатак 6). Они на то нису реаговали.
3. Председник Народне скупштине није на то писмено одговорио. Дозволио је да се изборни процес настави према датумима како их је био одредио.
4. Пошто Републичка изборна комисија није меродавна за расписивање, те и за датуме одржавања, председничких избора, и пошто ни председник Републике ни Влада нису реаговали, ни два председничка кандидата који су у четвртак 31. јануара 2008. г. у заједничком јавном иступању имали прилику да или појединачно или заједнички јавно траже заустављање изборног процеса ради испоштовања Устава и Резолуције Народне скупштине, зато је била поднета жалба у виду захтева Врховном суду 31. јануара 2008. г. (Додатак 7).
5. Републичка изборна комисија је била у потпуности обавештена о неуставности избора за председника Републике још 31.01. 2008. г. (Додатак 4).
6. Републичка изборна комисија је обавезна да поштује Устав и Резолуцију Народне скупштине, да спроводи њихове одредбе, те да не делује супротно њима. Она је то прекршила. Врховни суд је одбио да то размотри.

7. Врховни суд је одбацио (акт бр. Уж. 14/08 од 1.02. 2008. год., који је примљен у 14:55 у петак 1. 02. 2008. г.: Додатак 8) жалбу (поднету у виду захтева: Додатак 7) као недозвољену зато што се није односила на решење Републичке изборне комисије којим је одбачен или одбијен приговор. Није било могуће да се односи на решење Републичке изборне комисије јер га она није никада ни донела, али је заузврат јавно заузела став што је исказивало и њену одлуку у односу на поднети јој захтев. На тај начин је Републичка изборна комисија онемогућавала обраћање Врховном суду, који је прихватио такав став одбацујући поднети му документ.
8. После одбијања Врховног суда да размотри поднету му жалбу (у виду захтева), а с обзиром на његово образложење, поднет је истог дана приговор у виду експлицитног захтева Републичкој изборној комисији (Додатак 3).
9. Р. Србија је међународно призната држава. Тиме је и њен, демократски усвојен, Устав међународно признат. Косово и Метохија су неодвојиви део Р. Србије. Тако је и по важећем Уставу Р. Србије (Преамбула, Члан 8, и Председничка заклетва – 4. став Члана 114).
10. Републичка изборна комисија до сада није никада писмено одговорила, већ је наставила да спроводи неуставне (што се овде доказује, а што јој је доказано у Додацима 3 и 4) председничке изборе и тиме је јавно заузела став и одлучила супротно Уставу и Резолуцији Народне скупштине. Тиме је она јавно одбацила поднети јој приговор (у виду захтева), а да га уопште јавно није ни споменула. Она је тима наставила да онемогућава обраћање Врховном суду у виду жалбе на њено решење.
11. Врховни суд је прихватио такав рад Републичке изборне комисије.
12. Р. Србија је обавезна да осигура безбедно одржавање равноправних избора свим својим држављанима на целој својој територији (Чланови Устава: 1 - 3, 18, 19 - 21, 52, 53).
13. Од 1999. год. су УН преузеле обавезу да осигуравају безбедан живот свима на Косову и Метохији, пошто се под Косовом у Резолуцији 1244 подразумевају Косово и Метохија и пошто је тако и у стварности.
14. По тој Резолуцији се СР Југославији гарантује суверенитет и над Косовом и Метохијом, што се после одцепљења Р. Црне Горе, преноси на Р. Србију имајући у виду да су Косово и Метохија своју аутономију имали једино у оквиру Србије. Зато су УН дужне да осигурају на Косову и Метохији безбедно спровођење избора које организује Р. Србија.
15. Сама Р. Србија би својим захтевом да јој УН омогуће безбедно одржавање председничких избора на целој територији Косова и Метохије показала делом да се она брине о свим својим држављанима на Косову и Метохији и да се не одриче ни њих ни територије Косова и Метохије.
16. С обзиром да сваки држављанин има право да гласа (цео Члан 52), зато Р. Србија не сме да лишава своје држављане њиховог људског и уставног права. Републичка изборна комисија и Врховни суд нису то узимали у обзир у својим ставовима и одлукама.
17. Р. Србија мора да учини све што може у овој ситуацији да омогући свим својим држављанима да безбедно гласају. У овој ситуацији то значи да је обавезна да захтева од УН да јој омогуће да организује и спроведе слободне изборе, а што јој омогућује

Резолуција 1244. Републичка изборна комисија и Врховни суд су то пренебрегли усвојим ставовима и одлукама.

18. УН по Резолуцији 1244 су обавезне да гарантују безбедност и људи и имовине и слободног кретања на Косову и Метохији све време од 1999. год.
19. Упркос томе што је два пута замољена пре текућих председничких избора (Додатак 5 и Додатак 6), Р. Србија се није обратила УН да гарантују безбедне изборе и да омогуће Р. Србији да их организује и спроведе на целој територији Косова и Метохије равноправно за све своје држављане. Зато су текући председнички избори неуставни. Републичка изборна комисија и Врховни суд су то занемарили у својим ставовима и одлукама.
20. Одбрана Косова и Метохије као интегралног дела Републике Србије представља приоритет за деловање државних институција и свих јавних чинилаца у држави: и на основу Устава и на основу Резолуције Народне скупштине. Републичка изборна комисија и Врховни суд нису то поштовали у својим ставовима и одлукама.
21. Влада Републике Србије је обавезна да што ефикасније примењује уставне надлежности Републике Србије на Косову и Метохији, као и да појача деловање државних институција у остваривању тих надлежности. Републичка изборна комисија и Врховни суд нису то узимали у обзир у својим ставовима и одлукама.
22. Државни органи Републике Србије су обавезни да употребе сва правна средства пред одговарајућим међународним и националним судовима ради заштите суверенитета и територијалног интегритета државе Србије. Републичка изборна комисија и Врховни суд нису томе дали значај у својим ставовима и одлукама.
23. Државни органи Републике Србије: Председник Народне скупштине, Председник Републике, и Председник Владе нису упутили захтев УН да се Р. Србији омогући да на целој територији Косова и Метохије организује и спроведе безбедне, слободне и равноправне председничке изборе за све своје држављане. Р. Србија има право на то на основу Резолуције 1244. Пошто државни органи то нису урадили зато су председнички избори и у супротности с Резолуцијом народне скупштине, те и супротни Уставу. Републичка изборна комисија и Врховни суд нису то узимали у обзир у заузимању својих ставовима и доношењу својих одлука.
24. Упркос томе, Републичка изборна комисија је наставила да спроводи председничке изборе. Врховни суд је прихватио такав рад Републичке изборне комисије.
25. Средства јавног информисања, на основу података добијених од Републичке изборне комисије, су обавештавала јавност да су се избори спроводили без проблема на Косову и Метохији. Тиме се народу стварао утисак да су се избори спроводили слободно на целој територији Косова и Метохије равноправно за све држављане Р. Србије, што није истина. Они су се тамо спроводили само у насеобинама где су Срби у већини, тј. само у српским гетима. Врховни суд је сагласан с таквим радом Републичке изборне комисије.
26. Непризнавање и стављање ван снаге последњих председничких избора и расписивање и одржавање нових у потпуном складу с Уставом и Резолуцијом Народне скупштине треба да омогуће да Р. Србија почевши од врховних законодавних, извршних и судских органа спроводи Устав и Резолуцију Народне скупштине, те да то с пуним правом врховни државни органи могу да захтевају од свих у Р. Србији. У супротном, Р. Србија би била

постављена на неуставном владању. Тиме би Р. Србија показала делом да се не одриче Косова и Метохије и да се равноправно брине о изборном праву свих својих држављана, а у овом случају оних који живе на њеној територији - Косову и Метохији.

II. Повреда Устава, људских и изборних права и слободе

1. Претходне чињенице јасно показују да дописи Републичкој изборној комисији и Врховном суду, заједно са својим додацима, (Додатак 3), садрже суштствени карактер приговора на непоштовање Устава (1. став Члана 6, Члан 112 и Члан 115).
2. Те чињенице такође показују да су дубоко повређена изборна и људска права, и слобода сваког држављанина Р. Србије, те самим тим и моја. Наиме:
 - i. Држављани су позвани и увучени, подвргнути непотпуном и замагљујућем обавештавању које је скривало истину о неуставности изборног процеса, да учествују у противуставном процесу избора председника Републике. Врховни суд је то све потпуно занемарио. Тиме је оповргнута владавина права као основа Републике Србије (Члан 1 Устава), и као основа Устава (1. Став Члана 3). Тиме је оскрнављена зајемчена примена људских права (1. Став Члана 18 Устава). Тиме је унижено људско достојанство сваког држављанина, а које се гарантује држављанима (Члан 19, и 1. став Члана 23 Устава). Тиме је психички интегритет сваког заинтересованог држављанина (на пример мог) за поштовање Републике Србије, њеног Устава и народа дубоко оштећен, и ми смо били подвргнути понижавајућем поступању да учествујемо на изборима противуставно организованим и спроведеним што је супротно Уставу (1. и 2. Став Члана 25).
 - ii. Држављани су нетачно обавештавани да су избори организовани и спроведени по Уставу чиме су наша изборна и људска права обезвређена што је супротно Уставу (1. Став Члана 51).
 - iii. Тиме што државни органи нису захтевали од УН, а у складу с Повељом УН, Уставом и Резолуцијом 1244, да се Републици Србији омогући да организује слободне изборе равноправно за све своје држављане на Косову и Метохији су обезвређена људска, социјална и изборна права, и слобода свих држављана који су тиме унапред били искључени из изборног процеса. То је супротно Уставу (Члан 1, цео Члан 21, 1, став Члана 23, цео Члан 52, и 2. Став Члана 52).
3. Одлука Врховног суда није заснована на Уставу, што је у супротности са 2. ставом Члана 145, и са 2. и 3. ставом Члана 194 Устава.

III. Закључак

Зато се закључује да је Решење Врховног суда бр. Уж. 15/08 од 05.02.2008. год. битно противуставно и да треба да буде поништено. Самим тим треба и цео овогодишњи процес избора председника Републике, као и сва одговарајућа акта, да буду поништени и стављени ван снаге (Додатак 9), да би се спровео нови процес избора председника Републике у потпуном складу с Уставом и Резолуцијом Народне скупштине.

НАПОМЕНА:

- 1) Никога не опуномоћујем да ме заступа.
- 2) Писмо број Уж 192/08 од 30. 07. 2008. год. секретара Уставног суда госпође Снежане Накоске Антић је била примила моја супруга у време мог путовања у иностранству и по Србији, с ког сам се данас вратио. Моја супруга се не сећа датума када је примила то писмо, а ја сам га тек данас добио. Зато се надам да, ако је рок за подношење Жалбе данас, да она буде разматрана и ако је Суд добије сутра, 15. августа 2008. год., одн. да суд уважи датум поштанског жига јер ћу жалбу послати данас препоручено, а сутра ћу је и лично поднети.

ДОДАЦИ:

1. Решење Врховног суда бр. Уж. 15/08 од 05, 02. 2008. год.
2. Жалба Врховном суду од 04.02.2008. год.
3. Приговор у виду Захтева Републичкој изборној комисији од 01.02.2008.год. заједно с дописом од 02.02.2008. год.
4. Обавештење Републичкој изборној комисији од 31.01.2008.год.
5. Предлог Председнику Народне скупштине од 25.12.2007. год.
6. Предлог Председнику Народне скупштине од 04.01.2008. год.
7. Захтев Врховном суду од 31.01.2008. год.
8. Решење Врховног суда: акт бр. Уж. 14/08 од 1.02. 2008, год.
9. Захтев Уставном суду од 31.01.2008.год.

Сви ови додаци су поднети Уставном суду 6. фебруара 2008. године. Ако је потребно, биће поново достављени.

Београд, 14. 08. 2008. год.

Подносилац Жалбе

Др. Љубомир Т. ГРУЈИЋ
ЈМБГ 2910939710225
Цона Кенедија 31/15
11070 Београд